

som i denne Forbindelse ikke er ganske uden Interesse. Efter Byraadsvalget i Aalborg i Aar skulde Aalborg Byraad foretage Valg til Skolekommissionen, som bestaar af 9 Medlemmer. 3 af disse Medlemmer, nemlig Præsterne, er selvskrevne, medens Resten, altsaa 6, vælges af Byraadet. Raadets Højregruppe valgte for sit Vedkommende 1 Mand og 2 Kvinder, af hvilke sidste den ene har Sæde i Byraadet, medens den anden har været Byraadsmedlem fra 1909 til 1913. Mod dette sidste Valgs Lovlighed gjorde Socialdemokraterne i Byraadet Indsigelse, idet de hævdede, at Valget af den sidstnævnte Kvinde ikke var lovmedholdeligt, da der ikke i de gældende Love findes nogen Bestemmelse om, at Kvinder i al Almindelighed har Valgbarhed til Skolekommissionerne. Byraadets juridiske Medlemmer, blandt andet Stiftamtmand Brun, bemærkede til denne Indsigelse, at den for saa vidt var rigtig, som der i det hele taget ikke i vor Lovgivning findes nogen som helst Bestemmelse om Betingelse for Valgbarhed til Skolekommissioner; men da man hidtil alle Vegne var gaaet ud fra, at Betingelserne maatte være de samme, som gælder for Valgbarhed til By- og Sogneraad, maatte Kvinderne, efter at de havde faaet kommunal Valgret og Valgbarhed i samme Omfang som Mændene, selvfølgelig ogsaa være valgbare til Skolekommissionerne, men man erklærede samtidig fra Højres Side, at man intet havde imod, at Ministeriet blev spurgt i Sagen. Der afgik derefter en Forespørgsel til Kultusministeriet, og under 28. Juni dette Aar afgik Ministeriets Svar. Dette Svar, der gik ud paa, at den paagældende Kvinde ikke kunde være Medlem af Skolekommissionen, vakte en ikke ringe Forbavselse, og man spurgte, som det synes mig med fuld Ret, om det da ikke var Meningen med Loven af 20. April 1908 at give Kvinder kommunal Valgret og Valgbarhed som Mænd. Naar indtil 1908 Betingelserne for Valgret og Valgbarhed til Kommunalbestyrelse og Skolekommission var de samme, hvad kan da begrunde, at Kvinderne, der ved den kommunale Valglov af 1908 opnaaede Valgret og Valgbarhed til Kommunalbestyrelserne i samme Grad som Mændene, nu nægtes Ligestilling med disse med Hensyn til Valgbarhed til Skolekommissionerne? I Lov af 20. April 1908 findes, saa vidt jeg kan se, intet, der kan støtte Ministeriets Opfattelse, men hvis denne formelt set maatte være rigtig, vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Kultusminister, om han ikke maatte finde Anledning til at faa

Loven ændret, saaledes at Kvinderne ogsaa bliver fuldt ligestillede med Mænd paa det Omraade, jeg her har berørt.

Jeg har dernæst et Par Pensionsspørgsmaal, jeg gerne vilde forebringe den højtærede Indenrigsminister. Det drejer sig om nogle Postbud, der er blevet afskediget, og om den Maade, hvorpaa man har fastsat deres Pension. Det ene Tilfælde er følgende: Et københavnsk Postbud blev for ca. 6 Aar siden under Udførelsen af sin Tjeneste ramt i Hovedet af et Stykke Brænde, der faldt ud fra 1ste Sal i Postgaarden. Han var derefter sygemeldt en halv Snes Dage, hvorpaa han atter meldte sig til Tjeneste, men endnu længere Tid derefter maatte han gaa med Bandage om Hovedet. Imidlertid begyndte Manden at lide af Besvimelsestilfælde og faldt ret ofte dels i Hjemmet og dels under sin Tjeneste paa Gade og Trapper, uden dog at komme videre til Skade. I Januar Maaned 1913 faldt han imidlertid og knækkede et Ribben, og netop som han var kommet over dette Falds Virkninger, indtraf et nyt Besvimelsestilfælde, der medførte en ret alvorlig Læsion af det ene Knæ. Nu fik han ikke Lov at besøge Ombæring af Breve, da det var for risikabelt, men blev forflyttet til Avispostkontoret, hvor han imidlertid ikke kunde udføre Tjenesten, men 20 Dage senere maatte melde sig syg. I Slutningen af Januar Maaned modtog Manden derefter en Forespørgsel fra Overpostmesterembedet, om han vilde søge sin Afsked fra 1. Februar, da han i modsat Fald vilde blive afskediget uden Ansøgning. Han valgte saa selv at søge den, hvorefter han afskedigedes fra 1. Marts 1913 med Pension efter Pensionslovens almindelige Regler. Denne Mand havde været i Postvæsenets Tjeneste i 24 Aar, og saa vidt det har været mig meddelt havde der aldrig været Grund til at klage over hans tjenstlige Forhold. Nu kom han til Skade i sin Tjeneste, og det paa en saadan Maade, at han selv er uden Skyld deri, og man afskediger ham da uden at gøre det, — der efter min Opfattelse af denne Sag vilde have været det eneste rigtige —, efter Reglerne i Pensionsloven af 5. Januar 1851 § 3, 3. Stk. Det har man imidlertid ikke villet gøre, fordi man hænger sig i, at det ikke kan bevises, at hans Sygdom er en Følge af det Slag; han fik i Hovedet, da der faldt Brænde ud fra Postgaardens 1ste Sal. Det forekommer mig at være en smaalig Handlemaade fra Administrationens Side, og jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister at tage denne Sag under Over-